

holdet mellem Danmark og Tydskland selv har været svævende og gyngende, fordi den danske Politik tidligere har ligesom arbejdet paa at udslette Grændsen mellem Danmark og Tydskland, saa at Danmark og Tydskland er om trent flydt sammen, saa at det er blevet gjort saa let som muligt for Tydskland at tiltage sig en middelbar Indflydelse, hvor det ikke kunde gjøre Fordring paa en umiddelbar, saa at det er blevet Gjenstand for en commissarisk og, som det synes, hoist vanskelig Undersøgelse at finde, hvor da Grændsen er mellem Danmark og Tydskland.

Det kan undertiden være vanskeligt nok at udbringe den rette Lære af Historien, men til sine Tider staaer Historien dog ogsaa som en overordentlig tydelig og overordentlig indtrængende Læremester. Og dersom der er Noget, disse Nars Historie grundigt og indtrængende har lært os og lærer os endnu den Dag idag, da er det dette, at, dersom Danmarks Konge skulde blive bragt til at regjere under lignende Vilkaar Nord for Eideren, som han regjerer Syd for Eideren, — hvor vi have seet et Dyrer bryde ud, uden at det skulde være Landsherren tilladt at dæmpe dette Dyrer, hvorhen vi have seet en slagen Dyrerhær drage sig tilbage, uden at Landsherren skulde have Ret til at forfølge den, hvor vi have seet Landsherrens Myndighed, som det hedder, gjenoprettes paa en saadan Maade, at Mænd, der have staaet i Meenedernes og Dyrerernes første Rækker, beholde eller erholde hvide Embeder i Landet (Hør!) — dersom, siger jeg, Danmarks Konge skulde endogsaa under svagt lignende Vilkaar komme til at regjere Nord for Eideren som Syd for Eideren, da vilde Danmark have ophørt at staae i Europa som selvstændig Stat, da vilde Danmark synke ned til at blive en Vasalstat af Tydskland (Hør!). Det er denne Tanke, der for danske Mænd er bitter som Døden; og derfor staaer det for os — og ikke alene for os, men ogsaa for dem, der i Slesvig kjende Sagen nøiere end vi, og i hvem Regjeringen skal søge sin Støtte i Slesvig — det staaer for os og dem som et Værk til Døden, dersom den gamle Bro atter bliver slagen over Eideren, ikke alene ved paany at samorganisere Slesvig med det tydske Forbundsland,

men ogsaa ved at gjenoprette det stænderfse Organ, der altid har arbejdet og fremdeles vil arbejde paa at indtrænge eller indsmugle tydske Forbundsmaagt i Slesvig. Det er for mig en uløselig Gaade, at i denne Sag de ikke-tydske Magter i Europa virkelig skulde gjøre fælles Sag med de tydske; jeg begriber ikke, hvorledes det skulde være disse Magter, naar de erkjende det at være af Vigtighed for den europæiske Interesse at betrygge Integriteten og Arvesfølgen for det danske Monarki, ligegyldigt, om Kongen af Danmark bliver haandhævet og beskyttet i souverain Selvstændighed overfor Tydskland, eller om han skulde blive reduceret til at blive en tydske Underkonge. Et derimod begriber jeg fuldt vel, at det paa de fremmede Magters Opfattelse og Anskuelse af dette Spørgsmaal kan blive af overordentlig, ja, maaskee bestemmende Indflydelse, hvorledes der angaaende dette Spørgsmaal optrædes fra dansk Side (Hør!): om man ved dette Spørgsmaal, som ved saamange andre Spørgsmaal af underordnet Betydning, gaar frem forstigtigt, forudfølsende og forespørgende, foreslaaende og foreskiltende, eller om der her bliver opstillet Noget som fast og ufravigeligt, som nødvendig, uaftergivelig Betingelse for Danmarks selvstændige Fremtid. Det er nu en selvforstaaelig Forudsætning, at de Mænd, som beholde Statsrøret i deres Hænder, nu da Afgjørelsens Time nærmer sig — og jeg tør ikke undlade at tilføie: forsaavidt Ministeriet skulde optage noget nyt Element ligesom ved den 11te Time, da ogsaa for dette Elements Bedkommende — ville vide med sikkert Blik og fast Haand at skjelne mellem det Svævende og det Faste (Hør!). Det er denne Forudsætning angaaende Rigsdagens Stilling overfor Ministeriet, jeg finder udtalt i den foreslaaede Dagsorden.

Lehmann: Hvorvel det allerede ligger i alle mine tidligere Udtalelser, navnlig ogsaa i de, hvormed jeg forelagde Adressendkastet, troer jeg dog at burde udtale, at jeg slutter mig til den nu fremkomne Dagsorden. Hvis vi stode ved Forhandlingernes Begyndelse istedetfor ved deres Slutning, vilde jeg maaskee have fundet mig opfordret til at opfaaste det Spørgsmaal, om der ikke ligger ligesaamegen Fare i den Heelstads-Organisation, hvortil et